

Emma a jednorožec

Záhadné bludiště

Oldřiška Ciprová
Ilustrace Lenka Němcová

bambóok

bamb**oo**k

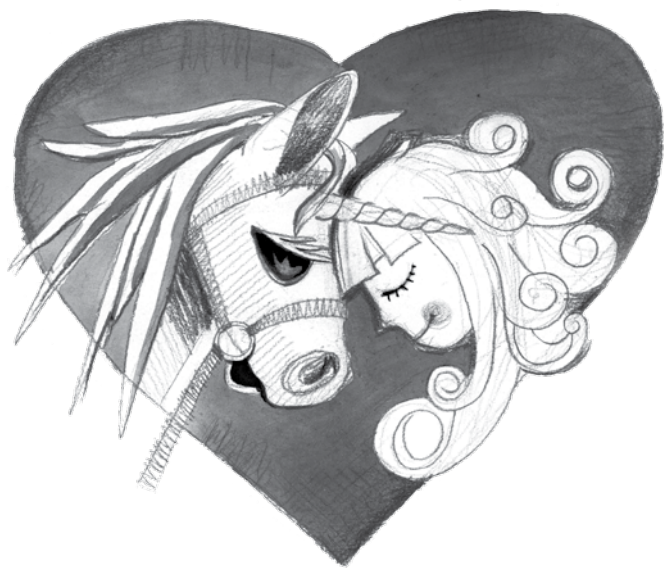

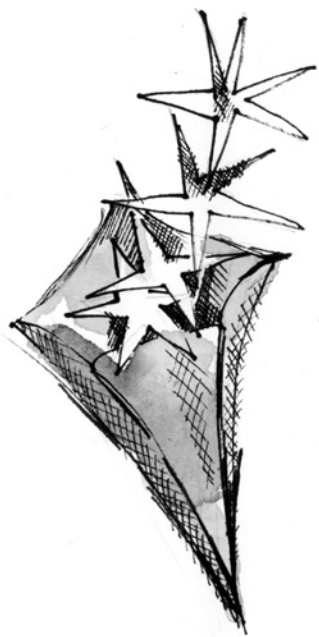
Ema a jednorožec

Záhadné bludiště

Oldřiška Ciprová
Ilustrace Lenka Němcová

Prolog

Čarodějka Aislin cítila v zádech nepříjemné mrazení. Rychle se v úzké chodbě otočila, ale nikdo za ní nestál. Právě odcházela z Rady moudrých a pomyslela si, že je asi trochu přetažená. Už blázním, říkala si rozpačitě, ale pocit, jako by ve ztichlé temné chodbě zámku nebyla sama, ji neopouštěl. Už celé dny ji trápilo to podezřelé šimrání vzadu na krku signalizující, že něco není v pořádku. Jenomže se zdálo, že čarodějčiny smysly jí poprvé v životě neříkají pravdu.

Nic Aislin nehrozí.

Nebo ano?

Ted' dokonce něco zaslechla. Znělo to, jako by nikdo tiše syknul.

Znovu se otočila a skepticky se rozhlédla kolem sebe. Už už začala kroutit hlavou sama nad sebou, když konečky prstů začaly čarodějce nabíhat a brnět. Než však stačila pochopit, že její vjemy fungují výborně, v prostoru se cosi zhmotnilo.

Aislin strachy zatajila dech. Z toho prázdná kolem ní začaly vystupovat temné stíny a nabývaly tvaru a velikosti takřka lidských postav, oděných do dlouhých černých plášťů s obrovskou kapucí, jež měla halit tvář.

Ale Aislin věděla, že kapuce je tady spíš jen na efekt, protože pod ní se žádná tvář neskrývala. Ostatně ani pod pláští nebyla žádná těla.

Noční můry totiž žádná těla neměly.

Mohly být čímkoli a taky ničím. Naposledy je Aislin viděla v podobě zlověstně černých vraníků. Ale i ted', když vypadaly úplně jinak, je bezpečně poznala. Šlo o ten tíživý pocit prázdnoty, který zaplavil čarodějčino srdce, kdykoli se noční můry objevily.

Prázdné temné postavy ji zatím obklíčily.

„Co chcete?“ zašeptala do ticha.

„Ty víš,“ zasyčel jeden z hávů a z jeho pláště vystřelila průsvitná kostnatá ruka směrem k čarodějce.

Aislin naprázdno polkla a bezděky sevřela dlaň kolem předmětu, který jí visel na krku. Okamžitě musí něco udělat. Rychle zavřela oči a snažila se soustředit. Musí navázat spojení s Keirou, mnoho času nezbyvá.

„Nenechte ji, aby začala kouzlit,“ zaskřípala slova v jiné kápi.

Aislin rychle otevřela oči a natáhla ruku k obrannému kouzlu. Rozevřela dlaň, a než se noční můry vzpamatovaly, jedním mocným pohybem kolem sebe vytvořila zářící oblouk, který vypadal, jako by hořel. Obranný štít byl hotov – aspoň na chvíli. Věděla, že kouzlo příliš dlouho nevydrží, neboť spotřebovávalo hodně magické energie. Musela jednat. Znovu se začala soustředit.

„Keiro,“ zašeptala a snažila se nevnímat zlostný sykot dorážejících mūr, které chtěly proniknout přes oblouk k ní. Nakonec se jim

to podaří, ale s tím byla smířená. Potřebovala jen trochu času.

„Keiro,“ zašeptala znovu a konečně ucítila spojení. Bájný jednorožec se kdesi v Říši snů přestal pást a zaposlouchal se do hlasu, který mu Aislin vyslala přímo do srdce.

„Aislin, uháním za tebou!“ zavolala Keira a rozběhla se po louce tak rychle, aby chvíli nato mohla roztáhnout svá třpytivá křídla a vznést se na oblohu.

„Keiro, pospěš,“ nabádal jednorožce čarodějčin hlas a v dalších pár větách Keiře vysvětlil, jaké Aislin hrozí nebezpečí.

„Už budu v zámku,“ šeptala Keira zděšeně a mávala křídly jako splašená.

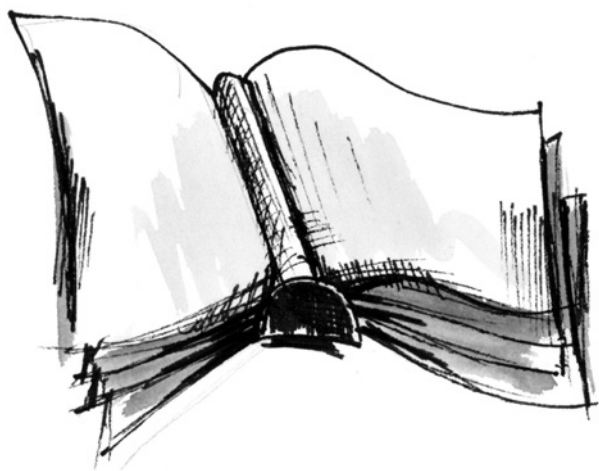
„Neztrať mě z dohledu,“ prosila ji telepaticky Aislin, která cítila, že obranné kouzlo co nevidět ztratí svůj účinek.

„Udělám, všechno, co budu moct, neboj se,“ pomyslela si Keira, protože věděla, že Aislin její myšlenky sleduje.

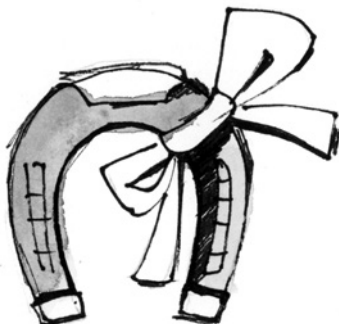
„Vyvolená!“ špitla Aislin z posledních sil. „Přiveď Emu!“

Pak hlas v Keiřině srdci ustal.

První kapitola

Ema se rozespale protáhla na posteli. Pak několikrát rychle zamrkala a rychle vstala. Okamžitě se hrnula ke skříni s oblečením.

Musí jednat!

Dneska v noci se jí vůbec nespalo tak dobře jako obvykle. Od té doby, co Ema zjistila, že je Vyvolenou, a dobrodružství, které prožila naposledy, se pomalu stávalo minulostí, spala Ema velmi pokojně a zdály se jí samé pěkné věci.

Jenomže tahle noc byla jiná.

Jako už tolikrát předtím, i nyní se Ema ve snu zčistajasna objevila na obrovské louce a skoro okamžitě zaslechla tiché, ale naléhavé volání: „Emo, Emo, pojd' za mnou!“ Ema se rozhlédla po louce. Poznala Keiřin hlas, ale nikde svého jednorožce neviděla.

„Keiro, ukaž se mi,“ zavolala dívka do větru, který se zdál být čím dál víc silnější. „Keiro!“

Ema se dál dívala kolem sebe, ale bílý jednorožec se nikde neukázal, dokonce už nebylo slyšet ani jeho volání.

„Keiro, ozvi se!“ zavolala Ema ještě jednou do větru, ale podvědomě tušila, že ji její jednorožec neslyší.

+

Mladá strážkyně Říše snů už začínala propadat beznaději, když vtom v dálce u lesa uviděla nějaký pohyb. Ema přimhouřila oči, aby lépe viděla, ale objekt byl příliš daleko. Dívka povzdychla a s nenucenou samozřejmostí pootočila dlaní. A pak do té dlaně jemně foukla.

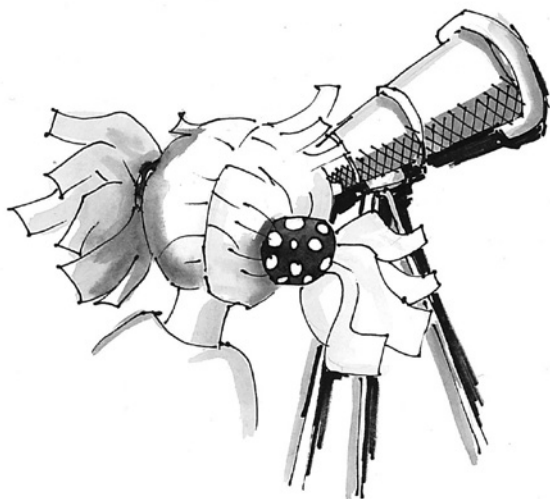
V té chvíli se Emě v ruce objevil dalekohled.

Vyvolená se usmála. Všechno to fungovalo. V Říši snů její moc sílila den po dni. Malá kouzla, která Ema neustále zkoušela a zdokonalovala, se stala dívčinou nedílnou součástí. Pořád k nim však přistupovala s jakousi vnitřní bázlivostí.

„To je jen dobře,“ pokyvovala Keira hlavou, když se jí Ema svěřila, že jí po každém provedeném kouzlu naskakuje husí kůže.

„V tom je tvá síla. Máš pokoru, kterou velcí kouzelníci obvykle nemívají. Proto jsi Vyvolená. Tak to prostě musí být.“

Ema přiložila oči k dalekohledu a podívala se směrem, kde viděla pohyb. Když viděla, kdo se k ní blíží rychlostí větru, srdce jí začalo tlouct o poznání rychleji. To není možné!

„Conall,“ zašeptala Ema zaraženě a sundala dalekohled z očí. „Co tady dělá?“ pomyslela si a čekala, až k ní válečný hřebec přiběhne.

„Ahoj, Conalle,“ pozdravila ho, když byl na doslech. „Kde se tu bereš?“

„Zdravím tě, Vyvolená,“ poklonil se Connal a lehce přitom pohodil svou nádhernou černočernou hřívou.

Ema ho hned mírnila. „Na tyhle obřadnosti si moc nepotrpím, Conalle, to přece víš. Tím můžeš oslňovat Keiru nebo Aislin, ale u nás v Říši lidí si říkáme jmény.“

„No, no,“ pohodil hřebec hlavou. „Jsi Vyvolená? Jsi! Tak proč bych tě tak nesměl oslovovat? Jsem rád, že jsi moje známá. Musím říct, že mi to mezi ostatními oři zvyšuje status,“ zašklebil se Conall.

„Tak jo, ty oři!“ dobírala si ho Ema. „Nevíš náhodou, kde je Keira, když už o ní mluvíme? Zdálo se mi, že mě volá, ale nikde ji nevidím.“

„Zdravím tě, Vyvolená,“ poklonil se Conall a Ema překvapeně zamrkala. Připadalo jí, že se kuň poklonil navlas stejně jako předtím. I hřívá se pohnula úplně jako před chvílí.

„Conalle! Už jsi mě zdravil!“

„Cože?“

Ema se obrnila trpělivostí a nadechla se: „Proč mě zdravíš znova? Ptám se tě, kde je Keira.“

„Znova?“ zděsil se hřebec a začal nervózně poskakovat.

„Ty to nevíš?“

„Ne, Emo. Takže už to začalo!“ odpověděl Conall a vzepjal se na zadní. Divoce zaržál.

„Co začalo?“ nechápala dívka. Cítila na sobě, jak se jí zmocňuje netrpělivost.

„Conalle, přestaň se tu na mě snažit

zapůsobit a řekni mi, co se děje. Jestli se tedy něco děje!“ nakázala válečnému koni Ema.

„Děje!“ vyjekl Conall. „Časové smyčky se dějou, Emo!“ halekal. „Ty to ještě nevíš, ale Aislin před pár hodinami unesly noční můry.“

„Proboha? A co s ní udělaly? A kde je Keira? A jak s tím souvisí nějaké časové smyčky? Mluv popořádku.“ Ema vysypala otázky z rukávu přesně tak, jak ji napadaly.

Začala se strachovat o svého milovaného jednorožce.

„Keira sleduje noční můry, aby věděla, co s Aislin hodlají dělat.“

„Tys ji nechal jít samotnou?“ lekla se Ema.

„Keira má křídla, Emo,“ bránil se Conall. „Chtěla, abych tě našel a všechno ti řekl. Nedokázal bych létající můry stíhat ani malou chvíli. Keira mi to nakázala,“ dodal trochu uraženě, „jinak bych ji samozřejmě samotnou jít nenechal.“

Ema se pousmála. „Dobře, dobře,“ uklidňovala ho. „A proč můry Aislin unesly?“

„Kvůli jejím hodinám, které má čarodějka pořád u sebe. Dostala je od svého strýčka Čase. A ty hodiny umí – “

„Já vím, co ta věc umí,“ zašeptala Ema, které v té chvíli přeběhl mráz po zádech. „Noční můry chtějí, aby byla pořád noc, to je jasné! A ty hodiny to dokážou. Musíme Aislin zachránit dřív, než jí ty stvůry hodiny vezmou.“